

▮ *Aczél Géza*

(szino)líra *torzószótar*

ájulás

az aprócska történésnek már legalább ötvenhárom éve hogy a középkori módszerekkel lomos helyiségbe berántó matróna egy országoszéli laboratóriumban ráizgult a vére és addig szúrta nyeszlett karom míg fehéres savó nem lett a vastag tú nyeresége no meg egy tisztas ájulás hisz a koszos zománczott székek között estemben úgy zuhantam hogy egy fakopáncs háttérzenéje is felidézhetne volna pendereckit ráadásul azért szurkáltak hetente mert korábban hazavettem egy lepusztult májbajos ártó nedvit és éveig szopogathattam a kor egyik jellegzetes termékét az egyhatvanos kekszlet talán ekkor fogantak mélyülő gyökerei annak hogy masszív fatalista lettem melyre rásegített az orosz irodalom s bár azóta ontottam már mindenféle műfajban vért makacs szándékom nem enyész pedig katonai gyengélkedőn is szét akartak lőni majd különös rh-pozitív gyanakvásnál mocorgott az orvosi blóddli mostanában szakértők húznának presszók vécéjébe mivel orvoshoz nem járok de barátfélék kíváncsiak a vére én meg úgy vagyok majd ha közeledik az ürge temetése a menthetetlennek lessék melyik vércsoportba is tartozott volna

ájult

mostanában úgy teszünk mintha a génekről sokat tudnánk tudóskodók kezdik beszorítani apró ketrecek közé a napi munkánk a tudományok híg levére pedig ráuszulnak a politikusok holott az értelem sejti kombinációja bennük se sok annyit értenek az egészből hogy vissza illene esni csúrdöngölésbe s akkor majd megadatik a történelmi béke míg ők elhúznak mediterrán részre a lopott anyaggal pedig majdnem érdek nélkül sokkal izgalmasabb hogyan jön létre ez az ájult társadalmi jelenlét az a bizonyos szárnalmas presszókává dupla habbal s bennem egy másfajta tolulásnak sincs nagy esélye nem szeretem ha öröklött előjogok halmaza a fedezéke a gondos lenyúlásoknak mivel minden gesztusban a kicsik szopnak akik szocializálódásom okán mégis csak barátaim nosza a diskurzusban megint előkerült egy gyanús egyetem környéki snitt mely felülről rendezgetné az ősbűnöket hogy aztán a pária és felsőbbtség között mi a jóságos közeg ahogy mondani szokás – vajh ki mondja meg s mit tesznek okosaink ha lázadni kezd a tömeg mikor már tüzet gyújt nem kezét csókol undorodik a bóktól de sehol nem leli az új minőséget

akác

hol vagyunk az ártatlan gyerekkortól pedig a fehéren bólogató nyírfaerdőkre is ráférne olykor egy kis jeszenyines líra melybe a misztikus földanya a szétszedhetetlen táj az együtt lélegzés melege van beleírva mikor a mélyülő tekintetekben fauna és flóra tágasan értelmezett víziója a létben érdekek nélkül összeegyezkedik cuppogó zsombékjain erre kóborolhattak nem is oly régen közeli őseink kiknek természetes mozgulataiból a víg utód a rousseau-i energiákat még fölérzte ám mielőtt nagyot fordult volna a világ cinikus kedve ott a keleti végeken melynek vélt geológiai határa érhető okokból mai kis hazánk legyen magam is belebotlottam egy szép természeti áriába hisz körülöttünk a kóros kiszáradásban ritkulni kezdtek az ősi fák és talán lélekben kissé már a keletiség biztonságos élményétől is elfordulva a származás bonyolult alakuló rendjét fel nem dúlva hódítani kezdett az akác szimatolgattuk langy estéken súlyosan terjengő finom illatát s élveztük ha tűzünkön fűszeres füstjével pattogott a fája azóta persze folklórrá szelídült az élmény és csúszik vissza egy művilágba mi nekünk spontán megadatott

